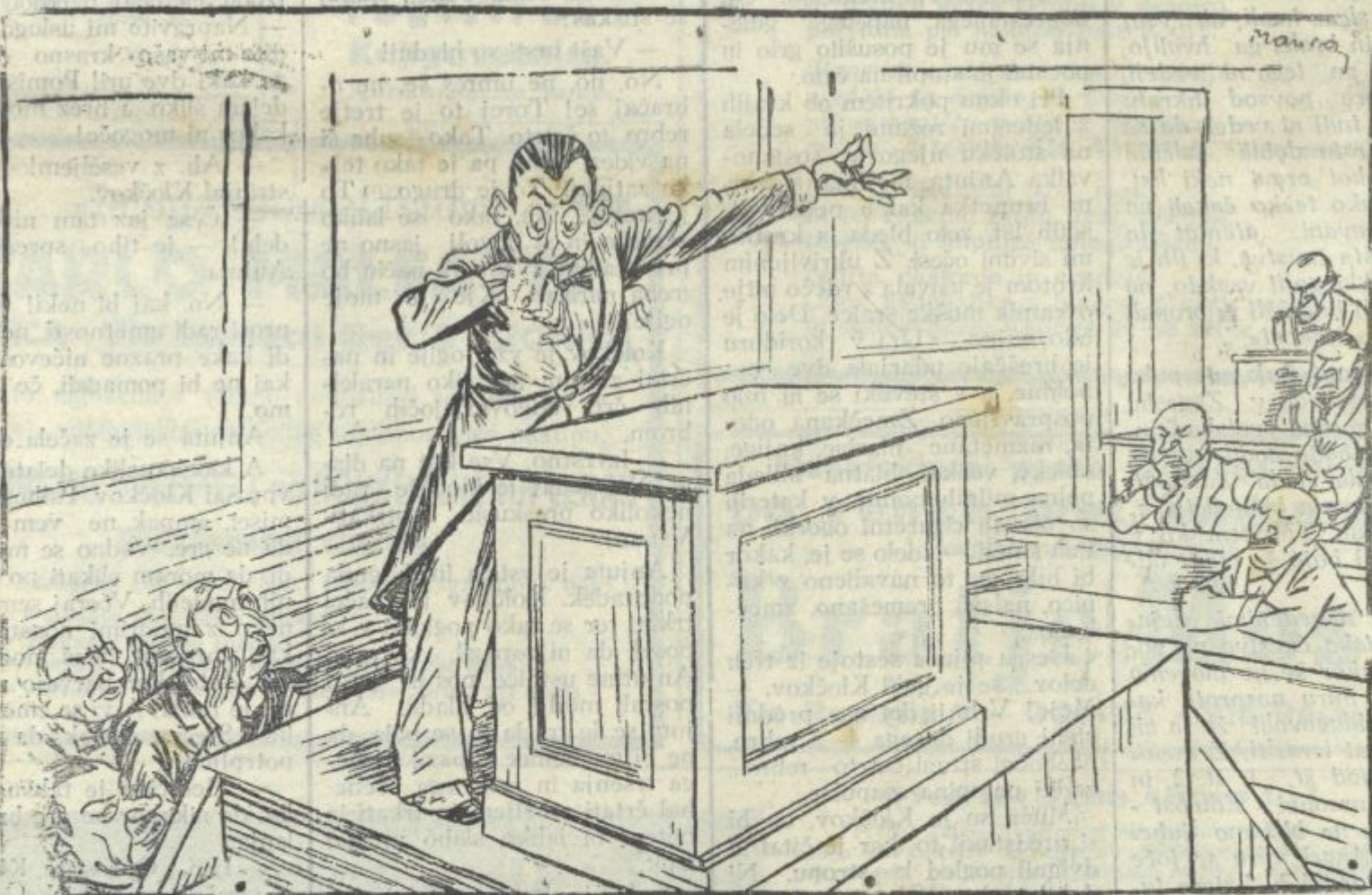

Izhaja vs-č četrtak. (Esce_ogni giovedì) - Uredništvo in upravništvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
 Cena oglasa: 1 milim. visočine v širini enega stolpa L. - 80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.-
 Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV. GORICA, četrtek dne 12. novembra 1925 - GORIZIA, giovedì li 12 novembre 1925.

št. 46

V PARLAMENTU KAKOR V ŠOLI...

Pač nesreča je velika,
 vse poslance zdaj zadela,
 prej so čitali govore,
 zdaj jim bode druga pela.

Vsa popisana manšeta
 jim pomore do spomina,
 če pusti jih na cedilu,
 o, nesrečna domovina.

Treba bode govoriti
 in na pamet vse jim znati,
 vsak si misli bo na tihem:
 »Kam ste šli vi časi zlati?«

Eno pa gotovo bode,
 govori bodo vsi kratki,
 bolj popoprani in gosti,
 poleg tega vse bolj sladki.

Prepovedano je v bodoče
 brati govore v zbornici,
 Treba jih je znati na pamet.

Gorica, dne 12. nov.

Čuk na palci je že s prvega početka neumen pacifist, kakor mu je nekoč nekdo dejal, to se pravi z drugimi besedami, da ne mara niti ravsa ne kavsa ali še bolj po domače rečeno, da mu je vedno ljubši vrabec v žepu kot pa kokoš na strehi. Fej, vojna, kjer se ljudje morijo. Fej, justica, ki umori človeka in potem misli, da je pravici zadoščeno, pa naj bo to legalna ali nelegalna justica. To se pravi potem hudiča izganjati z Belcebubom. Zato Čuk s svoje palce prav odločno obsoja in opisuje nameravan atentat na min, predsednika pa naj bi se imel izvršiti od kogarkoli in s katerikoli orožjem, brez ozira na to, da se ni izvršil.

Čuk se sicer hvali, ali vsaj dopisniki in bralci ga hvalijo, da vse ve, pa tega ni vedeh, ker ne more povsod hkratu biti. Tako tudi ni vedel, da se bodo v Trstu dobili »alcuni cittadini« kot pravi neki list, ki bodo tako težko čakali na ta nameravani atentat in skrunili čista čuvstva, ki jih je ob tej priliki gojil vsakdo, na ta način, da bodo šli in oropali in zažgali »Edinost«.

Istotako tudi Čuk na palci ni vedel, da bodo v Zagrebu gojili tako močna bratska čuvstva, da se bodo godile stvari, da je moralu vlada odstavi velikega župana in policijskega načelnika. (Mejtem ko v Trstu ni bil bojé še nihče odstavljen.)

Z vsemi navedenimi dejavnimi se bratska čuvstva ne gojijo in nikakor še ne plovemo blaženemu miru nasproti, kakor se je blagovolil že ta ali oni diplomat izraziti. Z metodami kot pod št. 1. št. 2. in št. 3. (Mussolini - Edinost - Zagreb) se ne bližamo ljubeznemu miru. Angel miru se joče ob takih dogodkih, katere tudi Čuk na palci obsoja. Mir, bratje, mir, to in onstran Saežnika!

N. B. Špancev je v Maroku postalo mrz, ker se bliža zima, da so jim padle puške iz premrlih rok in so se zato zopet umaknili. Ta čas jim je pa postalo v Madridu vroče.

Na zahtevo Nemcev po kolonijah so baje Francozi zadržali odstopiti Sirijo in Ma-

roko za prav nizko ceno. Medved v brlogu, ki bi ga še Čuk na palci zastoni ne hotel.

Strah - pa tak.

»Pojdite hitro in ne nadlegujte me več! Če ne greste, takoj pokličem mojo ženo!«

A. Čehov:

Anjuta.

Bridka humoreska.

V najcenejši številki meblovanih sob »Lisabon« se je sprehajal iz ogla v ogel študent medicine tretjega kurza — Štefan Kločkov in se marljivo gulil s svojo medicino. Od neprestanega, napetega gulenja se mu je posušilo grlo in pot mu je stopil na čelo.

Pri oknu pokritem ob krajih z ledenimi rožami je sedela na stolčku njegova sostanovalka Anjuta, majhna, slabotna brunetka kakih petindvajsetih let, zelo bleda, s krotkimi sivimi očesi. Z ukrivljenim hrbtom je ušivala z rdečo nitjo ovratnik moške srajce. Delo je bilo nujno... Ura v koridoru je hreščaje udarjala dve popoldne, a v številki še ni bilo pospravljeno. Zmečkana odesia, razmetane blazine, knjige, obleke, velika, blatna skleda polna milnih pomij, v katerih so plavali cigaretni ogorki, na tleh smeti — zdelo se je, kakor bi bilo vse to navaljeno v kopicco, nalašč premešano, zmečkano...

Desna pljuča sestoje iz treh delov... se je gulil Kločkov. — Meje! Vrhnji del na prednji steni grudj dosega 4—5 rebro, na bočni strani četrto rebro... zadaj pa spina scapulae...

Mučil se je Kločkov, da bi si predstavil to, kar je čital in dvignil pogled k stropu. Ni dobil jasne predstave ter je začel pretipavati skozi jopič svoja vrhnja rebra.

— Ta rebra so slična klaviaturi — je rekel. — Da se ne bi zmotil v računih se jih je nujno potreba navaditi na pamet. Treba bo študirati na skeletu in na živem človeku... O dobro, Anjuta, daj no, da se orientiram.

Anjuta je pustila šivanje, snela bluzo in se zravnila. Kločkov je sedel nasproti nje, nagrbnil čelo in začel računati njena rebra.

Hm... Prvo rebro se ne da zatipati; za ključnicami je. Glej, to bo drugo rebro... Tako... Glej, to bo tretje... Glej, to četrto... Hm... Tako... Zakaj se stiskaš?

— Vaši prsti so hladni!

No, no, ne umreš še, ne obračaj se! Torej to je tretje rebro, to četrto. Tako suha si na videz, rebra pa je tako težko zatipati. To je drugo... To je tretje... Ne, tako se lahko zmotim in si dovolj jasno ne predstavim. Na vsak način bo treba narisati. Kje je moje oglje?

Kločkov je vzel oglje in načrtal z njim nekoliko paralelnih črt, odgovarjajočih rebrom.

— Izvrstno. Vse kot na dlan. No, sedaj je mogoče tudi nekoliko preskusiti, potrkat. Vstanite!

Anjuta je vstala in dvignila podbradek. Kločkov je začel trkati ter se tako poglobil v ta posel, da ni zapazil, kako so Anjutine ustnice, nos in prsti postali modri od hlada. Anjuta se je tresla in se baša, da ne bi medicinec zapazil njene ga trsenja in radi tega prenehajal črtati z ogljem in trkati in potem bi lahko slabo prestal izpit.

Sedaj je vse jasno — je rekel Kločkov, prenehaj trkati — Ti sedi tako in ne izbriši oglja, jaz se bom pa med tem še malo učil.

In medicinec se je začel vnovič sprehajati in guliti. Anjuta — kakor tetovirana — s črnimi progami po grudih se je skrčila od hlada, sedela in mislila. Sploh je zelo malo govo-

nila, vedno je molčala in mislila, mislila...

V času teh šestih, sedmih let njenega sprehajanja po meblovanih sobah je poznala takih, kot je Kločkov, že kakih pet. Sedaj so vsi oni že končali študije, postali ljudje in seveda kakor poštenjaki že davno pozabili nanjo. Eden izmed njih živi v Parizu, dva sta doktorja, četrti umetnik, a pet celo — pravijo — profesor. Kločkov — šesti... Skoro bo in ta končal študije, postal človek. Brezdvoma, bodočnost je krasna — in Kločkov, verjetno, bo postal velik človek — no, sedanji čas je popolnoma slab: Kločkov nima tobaka, nima čaja, sladkorja pa je ostalo štiri kocke... Treba je kar mogoče najhitreje zgotoviti šivanje, nesti k naročniku in potem kupiti za dobljenih petindvajset kopejk čaja in tobaka.

— Mogoče vstopiti? — se je slišalo za vratmi.

Anjuta je hitro vrgla na ramena volneno ogrinjalko. Vstopil je umetnik Fetisov.

— Prihajam k vam s prošnjo. — je začel obrnivši se h Kločkovu, gledajoč kakor zver izpod na čelo padajočih las. — Napravite mi uslugo, posodite mi vašo krasno devojko za kakih dve uri! Pomislite, jaz delam sliko, a brez modela nikakor ni mogoče!

— Ah, z veseljem! — se je strinjal Kločkov.

— Česa jaz tam nisem videla! — je tiho spregovorila Anjuta.

— No, kaj bi neki! Človek prosi radi umetnosti, ne pa radi kake prazne ničevosti. Zakaj ne bi pomagali, če moremo.

Anjuta se je začela oblačiti.

A kakšno sliko delate? — je vprašal Kločkov. Psiho. Dobra misel, ampak ne vem kako, da ne gre. Vedno se mi dogodi, da moram slikati po različnih modelih. Včeraj sem slikal neko z modrimi nogami. Zakaj, vprašam, imaš modre noge? Zato, ker barvajo nogavice, je rekla. A vi se zmeraj gulate! Srečen človek, da imate potrpljenje.

— Medicina je takšna stroka, da nikakor ne gre brez gulenja.

— Hm... Oprostite, Kločkov, vi strašno po svinjsko živite!

— Kako neki? Drugače ni mogoče živeti... Od očeta dobivam mesečno dvanaest rublijev, a za ta denar je težko pošteno živeti.

— To že, to... je rekel umetnik in se gnjusljivo namrdnil. — no, možno je vsekakor bolj živeti... Izobražen človek na vsak način mora biti estet.

Mari ni res? A pri vas tukaj, vrag vedi kaj! Posteli ni postljana, pomije, smeti... včerajšnja kaša na krožniku... pfuj!

— To je res, — je rekel medicinec in se zbegal, — ampak Anjuta danes ni imela časa pospraviti. Ves čas je zaposlena.

Ko sta umetnik in Anjuta odšla, je legel Kločkov na divan in se začel gulit leže, potem je nepričakovano zaspal in se prebudil čez uro, podprl glavo s pestmi ter se mračno zamislil. Spomnil se je na besede umetnikove o tem, da mora biti izobrazben človek na vsak način estet, in njegova okolica se mu je sedaj v resnici zazdela ogabna in odbijajoča. Kakor bi videl naprej z umskim očesom svojo bodočnost, ko bo sprejemal svoje bolnike v kabinet, pil čaj v prostorni jedilnici v družbi žene, poštene ženske — in sedaj ta skleda s pomijami, v katerih plavajo čiki, izgleda neverjetno gnjusno. Tudi Anjuta se mu je zazdela grda, nečedna, jadra... In odločil se je, da se bo ločil od nje, neutegoma, naj stane, kar hoče.

Ko se je vrnila od umetnika in snemala kožuh, se je dvignila in ji rekel resno:

— Glej, moja mila... Sedi in poslušaj. Nama se je treba ločiti! Z eno besedo rečeno, živi s teboj ne želim nič več.

Anjuta se je vrnila od umetnika tako izmučena, onemogla. Njen obraz je od dolge stoji na modelu hipoma shujšal in osušil in podbradek je postal ostrejši. V odgovor na besede medicincega ni rekla ničesar in samo ustne so ji zatrepetale.

— Daj si dopovedati, prej ali slej bi vseeno prišlo, da bi se ločila, — je rekel medicinec.

Ti si izvrstna, ti si dobra, nisi neumna, ti boš razumela...

— Anjuta je zopet oblekla kožuh, molče zavihala svoje šivanje v papir, zbrala nitke in igle; zvitek s štirimi kockami sladkorja je našla na oknu in jih položila na mizo poleg knjig.

— To je vaše... sladkor... — je rekla tiho in se obrnila, da bi skrila solze.

— No, zakaj jokaš? — je vprašal Kločkov.

Sprehajal se je po sobi zbežgan in ji rekel:

— Čudna si, res... Sama dobro veš, da se nama je treba ločiti. Sto let menda ne bova skupaj.

— Že je vzela svoje čule in že se je obrnila k njemu, da bi se poslovila, a njemu je postalo žal za njo.

— Kaj pa, če bi še en teden

ostala? — je pomislil. —

Saj res, naj še živi naprej, a čez en teden ji bom velel iti.

In nejevoljen na svojo neznačajnost, ji je zakričal surovo:

— Nu, kaj stojiš! Če greš, tako pojdi, če nočeš, tako snemi kožuh in ostani! Ostani!

Anjuta je snela kožuh molče, potihoma, potem se je uselnila tudi potihoma, vzdihnila in brez šuma krenila k svoji običajni poziciji — k stolčku pri oknu.

— Student je potegnil k sebi učno knjigo in zopet začel hoditi iz ogla v ogel.

— Desna pljuča sestojijo iz treh delov... — se je gulil. Vrhnji del na prednji steni prsi dosega četrto ali peto rebro...

Ljubljanskemu Cuku v škripcih.

V »Cuku« je pač več stvari, ki vznemirjajo ljudi, marsikomu je novica, le za Lojzko je krivica in velika neresnica, da, če Čuka je dobi, strla bi mu vse kosti. Kaj bi vendar Sov'ca rekla?! Hitro k mami bi tekla, potožila ji gorje, Lojzko steple bi obe. — Lojzka tega se boji in na žvižg ne prihiti, ona raje v kuhinji sedi in tako-le govori:

»Čukec, ti si čedna stvar, ali kaj to meni mar, ko že Sovico imaš! — Ali fanta mar poznaš, ki bil bi takšen kot si ti, poln bil lepih čednosti? Stikaj, Čukec, urno na okrog, da ne prideš praznih rok, če mi »fejstga« preskrbiš, pa poljubček zanj dobiš!«

DOBER ODGOVOR.

A.: Ti prijatelj, ali mi veš povedati, kdaj so »vsi sveti?«

B.: Po mojem mnenju nikdar, ker če bi bili vsi, jaz vem, da ne bi bil pri tistih.

NEMOGOČE.

Pasijonske igre v Oberammergau so vpeljali že od leta 1634. dalje.

»Nemogoče. Saj tedaj Amerikanci še niso potovali.«

RAZUMLJIVO.

»Koliko časa bi rabil vlak do Trsta?«

»Dokler ni tam.«

»In če ima zamudo.«

»Potem dospe nekoliko pozneje.«

MODERNO.

»Kaj? da je moja obleka prekratka? Saj se še kolena ne vidijo.«

»Pač — od zgoraj.«

Pri vodnjaku.

TEREZA. — Veste, Pepa, če naša Micka vzame našega Janeza, mu le kar povejte, da ni treba, da dela potem še kakšne neumnosti.

PERA. Oh, bodite brez skrbi, Tereza. Prav gotova bodite, da bo to zadnja neumnost, ki jo bo naredil.

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
Spisal B. Karlo.

Dejanje se vrši v malem slovenskem trgu v Julijski Benečiji, kjer deluje prosvetno društvo »Kralj Matjaž pod Nosom«.

OSEBE:

REŽISER, študent.
BORIS, študent.
NADICA, tržanka 17letna.

PAVLA, } igralka
SLAVKA, }
FANI, }

DANILO, 10letni.

JOŠKO, } društveni odborniki.
MAKS, }
TONČK, }

STANE,

LUKC, } igralci.
JANEZ, }

Tone, } (štirinajstleten).
JOŽE, }
ŽANE, }

STANKA, (suflerka.)

I. PRIZOR.

(Oder. Tako da je od zadaj zavesa, za njo društvena dvorana, ki se pa radi zagrnjene zavesje ne vidi. Po odru največji nered. Vse križem razmetano: vabila, lepaki, orodje, stoli, mize, kulise. Od zadaj šepetalec, poleg šepetalca košarica polna pokalic. Na odru vse polno igralcev, mladih fantov in deklic, starih okrog osemnajst in dvajset let.)

REŽISER: Torej danes je prišel oni dan, oni dan, ko boste pokazali, ...po...kazali, kaj ste se naučili, kaj sem vas jaz naučil..., učil. In potem boste... Ah, prosim vas, gospodična Pavla, zakaj se

tako kislo držite, jaz ne morem govoriti, če se tako kislo držite... Torej prišel je oni dan, oni dan, ko ste se vse naučili... in zdelo se mi je potrebno... Zdi se mi potrebno, da vas opomnim, gospodična Nada, da pridete malo bližje in se ne skrivate tam za kulisami, kjer gotovo tiči tudi Boris, kaj ne?... Torej, da vas opomnim, sem hotel reči, da se mi je zdelo potrebno, da vam — da v am, vam da vam, ravno vam rečem, gospodična Stanka, da si ne tiščite tako svojega noska s svojim židanim robčkom, ker lahko pokvarite robček in nosek... dvojna izguba. Saj vem, da se smejete. In čemu se smejete? Mislim, da bi zadela terno, če bi se sama sebi smejala, kaj?... Torej, kaj sem hotel reči? Reči sem hotel, da se mi je zdelo potrebno vam reči teh pet kratkih besed. Ker poznate mojo redkobesednost, končam za sedaj z govorom, nakar ponovimo igro in če bo čas dopuščal, sem hotel reči, če bo

V album in v svarilo Jankotu iz Budanj.

Ubrana dobro, zdaj je struna moja. Naj Tebi Janko v slavo poje; v tej pesmi čem te proslaviti in malo tudi posvariti.

Naša dika, si in naš ponos, ne stri nič, ako ti zdaj vihaš nos; okoli sebe malo bolj pogledi največje »frlo« imaš v domači skledi.

Ako bi ti stvar bolje prej prevdaril, ne bi se v nadah tako prevaril. Pred svojim pragom raje bi pomedel in potem šele pogledal bi.

kaj po svetu se godi
pred lastnim pragom
ne bi bilo več — smeti.
Ne vidiš svojih ti napak?

Izdiraš bruno drugim iz oči,
ali ne veš, da pezdri v Tvojem leži?
Vem, da ti po godi to ne bo,
ali kaj morem jaz zato?

kar iskal si, to imaš,
moraš vse za dobro vzeti,
drugače ni blo treba ti začeti,
za naprej svetujem ti, da molčiš,
ker tako desetim odgovoriš.

IZ VERONE.

Pozdrav fantov vojakov dodeljenih k 8. topničarskemu polku v Veroni.

Pozdrave pošiljamo starišem ter vsem slovenskim fantom in dekletom, posebno pa letniku 1906, ki ga že težko pričakujemo. Se priporočamo za kako lirco. — Srebot Josip, Sturje; Mislej Ivan, St. Vid; Lisjak Metod, Dornberg; Ogrizec Ivan, Il. Bistrica; Stok Anton, Dutovlje; Zorn Albert, Prvačina; Fučka Viljem, Sv. Tomaž; Kogoj Franc, Potravno; Sabec Andrej, Trnje; Nemeč Ivan, Bilje; Peronič Luka, Sevice; Židko Jakob, Sevec.

PLEMENIT SORODNIK.

Na sodnijo je bil pozvan mož radi preobilo dolgov, katerih ni mogel poplačati.

Sodnik: »Kako se imenujete?«

Dolžnik: »Rudolf Podgrajski.«

Sodnik: »Rojeni?«

Dolžnik: »V Kamniku leta 1873.«

dovoljenje, jo vprizorimo popoldne. Upam, da se boste obnašali tako, da bo občinstvo takoj vedelo, kakega režiserja ste imeli. Sedaj pa na delo!... Ti, Janez, zleži sem in priveži to kuliso... da tako... Ti, Lukc, pa stopi k Skuku po petrolej, ker se ne morem čisto nič zanešt na Karlov motor!... Torej, gospoda, začnimo!

IGRALCI (se razidejo za kulise, večinoma v dvojicah glasno govoreč. Ostanje samo režiser, Janez veže kulise, Lukc si privezuje hlače s pasom.)

REŽISER: Torej...! Nastopi čevljarški vajenec in Anica, krojačeva hči...

DANILO (pokuka skozi okno kulise). Ne, ne, gospod režiser, ne krojačeva hči, mojstrova hči! Kaj ne, Karlo, čevljarškega mojstra hči!

REŽISER: No pa naj bo mojstrova hči! Zgubi se! Gospodična Nada (kliče v kulise, za katerimi se čuje neprestano

Sodnik: »Ste li v sorodu z grofom Podgrajskim?«

Dolžnik: »Oh ne, gospod, mi smo siromašni, docela ubožni ljudje.«

Sodnik: »Mislim namreč na grofa Podgrajškega, ki je lansko zimo od lakote umrl.«

Dolžnik: »Od lakote umrl! A tako, potem pa že! Je gotovo... naš sorodnik!«

REŠITEV PREDZADNJE UGANKE.

Čuk v Gorici si jo je zmisli,
Ko novo uganko je natisnil,
Misli si je sam pri sebi,
Da ne znam do pet naštet,
Pa jaz kot Kranjec, bistra glava,
Našel sem jo in ta bo prava,
Da pa preveč ne bom te mučil,
Takoј povedat sem se odločil.

IZ CERKNICE.

Pravijo v Cerknici, da se bo slavnemu Aditu, ki »firkeček« kaj rad prazni, še bolj pa literček, kmalu sapo zaprla. Sicer mi bi ne bili za to, ker dobro je, če zine včasih ala Adi. Mati pravi: »Preklet h...u, Adi, ne boš kaše pihal, ne bom ti dajala več za znamke, kostanj je predrag in »kšeft« gre sedaj slabo. Res je, odkar tako pridno dopisuje v Čuka, so majka postali bledi, niso več tako rdeči kot kedaj poprej.

Novo iznajdena solnčna ura je baš Aditu dobrodošla, da ga ne bo motilo tik takanje ure v njegovem blaženem dopoldanskem in popoldanskem spanju.

G. Marinar je sklenil, temu sklepu se pridružuje i gospodična ta »šantava«, da bo Adita tako oplazil z veslom, da mu bo še drugo nogo in prste, kar jih še ima, naglihal.

Ker pojde Adi sedaj na dunajsko kliniko ušesa robiti, bo brez dvoma g. Ipavc radevolje odstopil Aditu do to v znesku 40.000 din, da si bo tam pozdravil ušesa, da bo bolje slišal, kajti, če bo šlo tako naprej, obstoja nevarnost, da izgubi sluh, pardon, posluh.

Med tem časom pa bosta že poskrbela lastnika ženitbenega biroja, da mu bosta poiskala, čeprav z lučjo, gospodično Nobeno, ker druge zanj na svetu »nema«. Dejstvo je, da je bil on še prej pri sv. Miklavžu in se zaobljubil večnemu devištvu, kot tista dva, ki jih on misli. Vsled tega

Bi še dalje klepetal,
Toda koša sem se zbal.
Ko 17 vrst po 7 je naštel,
Je 119 število imel.

Zakaj? Zato.

Zakaj rožentalske punčure iščejo »Čuka« po Rožentalu?

Zato, ker so jezne nanj. Pa so preveč »šutaste« da bi ga našle.

Zakaj so tiste punčure rekle »Čuku« »klafeta«?

Zato, ker jim lahko pove, da niso one nič boljši, da klepečejo, obrekujejo in čenčajo »kukur ta stare babe«.

NA POMOČ.

»Gospod, na pomoč! Moja žena hoče skočiti skozi okno.«

»In kaj naj naredim?«

»Okna ne moreva odpreti.«

bi bilo zanj umestno, naravnost priporočljivo, kar lahko trdimo, da se takoj, brez odlašanja, obesi na prvo jablano. V tem slučaju bi pač spretno deloval »Babji telegram«, o katerem toliko govori. Da bo pri tem zraven tudi majkica, je vsaka omemba odveč, ker je, žal, splošno znano, da ima na vseh koncih razvolzan jeziček.

Ko bo prišel z dunajske klinike domu, cil i zdrav, mu bomo vsekakor dali tudi »bubi frizuro«, ki jo ima, kakor se sliši, zelo rad.

Takega, kakršnega nam pošljejo z dunajske klinike, fanta, prima kvaliteta, še Čuku se bo predstavil, ga bo T. J. z velikim veseljem fotografiral, ampak to pot s podvojeno ceno, da bodo s tem poplačane tudi prve slike.

Po vsej tej ceremoniji ga pošljejo v trafiko na vogalu Jurkovega vrta, da ga gospodična prodajalka počese in priveže rameno pentljo na lepo dečjo frizuro.

Kompletnega, od pete do vrha dečje frizure se bo kajpada predstavil gospodu mesariju, ki bo konstatiral, če je volovsko stegno, zginulo v globičino njegovega trebuška, ki pa še ni plačano, pripomoglo kaj k debelosti.

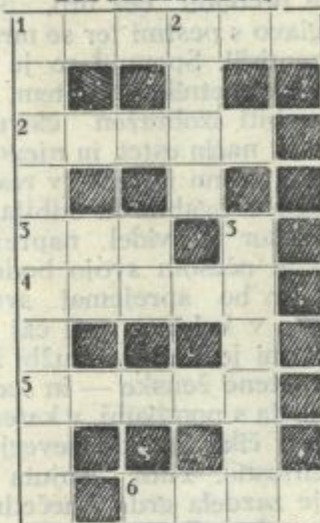
Adi, aaadililjooooo, če ti bo dolg čas, pa se oglas.

Pravijo v Iderskem pri Kobaridu, da je P. sklenila, da ne bo nobenega več ljubila. Zato, ker jo je Karlo pustil.

PRIPOROČILNO PISMO.

Neka premožna dama je hotela iti v kopališče! Naprosila je svojega domačega zdravnika, naj ji da priporočilno pismo na zdravnika v kopališču. Ta ji je rade volje napisal. Med potjo je rade vedna dama odprla pismo in vsa zavzeta čitala: »Tu ti pošiljam bogato gos; jaz sem jo vlekla, sedaj jo daj še ti!«

Križanka.

Napiši v prazne prostore besede podolgoma in počez. Besede naj pomenijo:

Podolgem:

1. Kar imaš pred seboj.
2. Kar piješ v gostini.
3. Kar raste v gozdu.

Počez:

1. Kar si ti.
2. Nosi kralj (ali bivši denar).
3. Žensko ime.
4. Moško ime.
5. Vas na Goriškem.
6. Dobiš spomladi.

Kdor prav reši in pošlje v zaprtem pismu znamk za L. 3.— (Jugoslovani Din. 7.—, a ne znamk), dobi 160 strani debelo knjigo: »Burke in šaljivi prizori«; ki se prodaja po L. 6.—, v Jugoslaviji po Din. 20, in bo povrh njegovo ime objavljeno v prihodnji številki »Čuka«.

hihtanje, šuštjenje, tu pa tam pritajen vsklik). Držite rajši vašega bratca za roko, kot pa... mhm!... (pokajštuje). Torej naprej! Vstopi vajenec, napravi: »psst! Anica!« Anica pokuka na drugi strani z glavo in vpraša: »Kaj pa je, Matija?« ... No, začnimo vendar, saj znaš te. Ena, dve, tri (udara z roko).

KARLO (igra Matijo). Kaj naj začnem jaz prvi?

REŽISER (se prime za glavo): Za Boga! Pri glavni skušnji, pa še tega ne ve, da mora on prvi začeti! Kaj pa misliš? Karlo! Torej... ena...

KARLO (pokuka skozi vrata in drži prst v ustih).

REŽISER: Dve!...

KARLO (že dene eno nogo čez prag, drugo drži še od zad. Prav nerodno).

REŽISER: Tri!...

KARLO (hoče steči, pa se spod-

takne in pade kot je dolg in širok po odru).

VSI (silijo na oder izza kulis in se smejejo).

REŽISER (tela ves divji sem in tja). Za božjo voljo, pri glavni skušnji in se mi prevrže! Kaj pa pravzaprav misliš? Ah, seveda! Kje so njegove misli! Tam za kulisami, za daljnimi, kjer stoji v temi njegovo solnce, okrog nje pa vse polno... Ah kaj takega! Ven, ven na oder vsi!

VSI (pridejo na oder in se smejejo Karlu, ki se pobira in se briše po licih, kjer se je udaril).

REŽISER: In ti, Boris, še ti stari kos zel, ti bi imel že lahko toliko pameti, ko vidiš, kako je!

BORIS: No, kaj pa je pravzaprav? Ali sem jaz kriv, če se je Karlo prevrgel?!

(Dalje.)

NERODNO.

GOSPOD (dekli): »Liza, v petek bo pri nas ples. Računam na vas, da...

LIZA. Obžalujem....

GOSPOD. Kaj pa?

LIZA Zelo obžalujem, da vam moram povedati... da res ne znam plesati.

Iz Črnuč pri Ljubljani.

Dandanes čudne se stvari gode,
o njih že Čuk na palci ve.
Priatelj mu zvesto udam,
novico vsako brž naznani.

Ko zadnjič bil je Čuk v drami,
dobil ga v gledališki dvorani
priatelj, ki mu vse na dolgo je razpredel,
kar novega v Črnučah je izvedel.

»So vsi igralci občine Črnuče,
le stare, zvite, premetene buče.
Pred kratkem se gospodu Čuku so zlagali,
da bodo krasno igro tam igrali.

Ko so v Črnučah slišali, da Čuk na palci
s Sovo svojo, opernimi, dramskimi igralci,
najel si avto za vozilo,
ki naj bi jih v Črnuče potegnilo.

kako tam gledali bi igro krasno,
kako domov vrnili bi se kasno,
kako ogledali bi si igralcev spremo
v omarah dveh — kar mi prav dobro vemo,

poglej jih šmentane Črnuške buče,
ki znajo, da se svet po Čuku suče,
s Charlejevo teto vred so vsi zaspali,
se radovednežem na glas smejali.

Ko včeraj ste me, gospod Čuk, poslali
pogledat, če so si uloge že spisali,
sem moral brž pobrati šila in kopita,
če ne, butica bi mi bila prav gotovo vsa razbita«.

Tako je pravil Čuku znanec v strahu,
poslušal eden iz Črnuč je poleg, pri zapahu,
Na glas bi se bil rad smejal, pa se ni smel,
ko videl je gospoda Čuka, kako je ta zrohnel.

Tako-le, Čukec dragi, ne gre naprej,
zato Črnučanje kličemo odslej:
Če ni ti mar še grob prerani,
s Sovo svojo raje šetaj se samo v Ljubljani!

Če prideš k nam še v gosti,
odnesel strte boš kosti!
Nam in dekletom našim mjr,
Če eno še boš zinil, te vzal bo sam hudir.

Igralec.

ŠTEFETOVA TOČNOST...

Na nekem oficirskem plesu je bil nastavljen za stražo pred vrati rekrut Štefe, z nalogo, da ukaže prišlecem odložit žeznike, Pride neki go-

spod in mladi vojak mu veli po ukazu:

»Izvolite odložiti žeznik«.

»Pa saj ga vendar nimam«.

»Nič ne de«, ugovarja vojak, »pojdit ga ponj!«

Rešena uganka Križanka.

	B		M		
	e		a		
B	e	o	g	r	a
		g		i	
M	a	r	i	b	o
		a		o	
		d		r	

Prav so rešili:

Zicherl Alojz; Friderik Kovačič, Monfalcone; Bežek Rudolf, Sežana; Zavrtanik Leopold, Kanal; Karel Malalan, Bistrica; Kerky Aleksander, Devin; Sušek Alojz, Lajtersberg; Milan Roba, Dol. Košana; Tomo Svetina, Rakek; Josip Kranjc, Rakek; Jernej Sošek, Ljubljana; St. 124, Rakek; Fran Fende, Primskovo; Karla Japelj, Tivolje; Poljšak Ivan, Trst; Kralj Albin, Bled; Dana Stofa, Sežana; Jos. Gabršček, Trst; Ivan Andloveta, Rojan; Rezi Plešnar, Vipava 181; Ivana Furlan, Ledine; Golja Olga, Trst; Janko Kopač, Tržič; J. Vižin, Piacenza; Marija Koslč, S. M. Magd. Sp., Trst; Franc Fabčič, Rojan; Josip Drnovšek, Plave; Ivanka Macarol, Maribor, Meljska cesta 14; Peter Kos, Trst, Rozzol 568; Angela Kožuh, Trst, Servola Ronco 835; Franc Mlekuš, sedlar, Postojna; Angela Sepin, Trst, Greta-Serbatolo 95; Menček Makovec, zalčar, Komen 290; Katica Junker, Maribor, Stritarjeva ulica 7; Josip Kete, Horjul pri Vrhniku; Franc Eržen, Zabukovje 22, St. Jošt nad Kranjem; Engelbert Straunik, Dravograd; Ivan Jannik, Puštal 7 pri Škofji Loki; Miroslav Wigele, Majšperk; Ada Zavrtanik, Lesce (Gorenjsko); Milče Zgaga, Novomesto, Kralja Petra trg 96 (Op. upr.: Naročnina za Jugoslavijo znaša L. 22.50, oziroma Din. 50, kateri znesek nakažite na »Cu-

ka« v Gorico potom Ljublj. kred. Banke, ali pa pošljite znesek v priporočenem pismu); Avgust Koba, U-nec 58 pri Rakeku; Renato Rupinc, Cella, Mariborska ulica 17 (za knjige »Goriške Matice« obrnite se na Karol Gornik, Ljubljana, Streliška cesta 6); Vincenc Frelich, Idršek pri Idriji; Danijel Cenčič, St. Peter pri Gorici; Marija Runko, Trst; S. M. Magd. Sp.; Lojze Suligoj, Trst, Via Reg. Elena 15; Milena Sila, Trst, Sv. Ivan 566; Janko Breginc, Srpenica; Ivan 566; Janko Breginc, Srpenica; Ivan Seršen, Ljubljana, Dunajska cesta 9; Milka Kisel, Zidanimost.

Pravijo na Grahovem, da se ustanovi društvo »Debelih« (zadostuje tudi težka možnja). To društvo bo vprizarjalo ob nedoljah razne šale; igre, kakor na primer: Klofutanje, tekanje po vasi in drugo.

Pravijo, da so neki večer v Budarjah tako plesali, da so očka takoj vsi in so eno polko zaigrati tako lepo, da naša Milka za Kranica co. To vse je videl Čuk, ko mu je pade pred pred okno klobuk.

Pravijo v Barkovljah, da pupe iz Judovca G. od vogalu D. M., A. S., J. K. in V. od S. so si našle sakramensko lepe fante, zato se tako družijo.

Pravijo, da je na Rakeku mlad zakonec, ki pa še vedno rad pogleda za vsakim fest bodelčkom in da se le takrat obrije, kadar je njegova boljša polovica v strahu, da ji ne bi prebodel oči s svojimi 2 centimetrskimi krcinami.

Pravijo, da je nekdo poslal dopis iz Šebrelj, ki ga pa ne moremo priobčiti, pri najboljši volji ne. Osebnih napadi gredo v koš!

Pravijo na Lokvah, da imajo isko ponosna dekleta. Ta dekleta se rada družijo s fanti z juga, menda so domači premrzli ali preokorni.

Pravijo, da v Kobaridu zelo napreduje. Preteklo nedeljo je Urkč »birmal« Janeza. Kobaridci spustijo Urkča za »škofa«. Čuk je sedel pred ono hišo celo »birmo« opisoval.

SMRT PRED NIŠO

se imenuje ena izmed knjig, ki jih je izdala letos »Cotisk Matica« za svoje ude. Ta roman je spisal FRANCE BEVK

in opisuje trdo življenje male vasi v pol preteklosti, Veseli in žalostni dogodki se vrstijo, resničen kos življenja ti stopi pred oči.

Slika nam predstavlja tragičen prizor pred Graparicevo hišo, ko je Brdarjev v Janez svoji jezi in ljubosumju zabodel dijaka Poldeta in ga smrtno ranil.

To knjigo in še **Koledar za l. 1926** in **Evfemijo** ter **„Don Bosco“** dobi za L. 5 — kdor doplača L. 2. — dobi še knjigo **Otroci stepe**.
Po pošti dve liri več.

Sezite po Matičnik knjigah!

Pravijo.

Pravijo v Črnučah pri Ljubljani, da so gledališki igralci iz Ljubljane naprosili Čuka na palci, naj jim kupi vstopnice za dramatično prireditev Charloetejeva leta. Čuk, ki je prijazen napram vsakemu, je želji takoj ustregel, nakupil je cel sveženj vstopnic. Ko so pa Črnučanje zvedeli, kakšne udeležbe se imajo nadejati, so se odločili, da bodo igrali omenjeno dramo dne 30. februarja 1926. Do tega dne, mislijo, se bodo lahko naučili. Čuku pa in njegovim kolegom prav topla priporočajo, naj si vstopnice spravi na suhem prostoru, da se jih ne bo prijel plesen.

Pravijo v Črnučah pri Ljubljani, da se je eden od igralcev izrazil, ko je bral, da je Charloetejeva teta v Čuku, da je najbolje, če se Čuka na miru pustijo, ker se temu hudinam ne pride do konca. Čuk pa ni tako krotak in ponižen; on bi si v podobnem slučaju mislil takole: Če ti mene po desni, bom jaz tebe po levi, potem bova pa spet prijatelja!

Pravijo v Črnučah pri Ljubljani, da je tam gospodična I., ki se vedno tako rada smeje, da se Črnučanje boje, da ne bi od smeha počela; Čuk ima pa tudi tu zdravila; pripeljal ji bo fanta — če ga že nima —, se bosta spoznala, zaročila in poročila, pa bo konec veselja. Čuk bo svatbo opazoval iz suhe lipice pred Društvenim domom.

Pravijo v Črnučah pri Ljubljani, da je vsem igralcem srce padlo v hlače, ko so zvedeli, da se tam spreha la Čuk. Edina gospodična I., ki nosi samo hlačice, je bila zato, da se mora Čuku perje oskubiti prej nego naj Črnuče kapitulirajo. Čuk bi se jo pa tudi zbral, ker ga ona z največjo lahkoto vrže desetkrat ob tla, predno bi se on dvakrat pobral.

Pravijo v Črnučah pri Ljubljani, da je gospodična I. iskala v petek popoldne, kje bi Čuka kupila, pa ga ni dobila; zato se je pa peljala v soboto zjutraj v Ljubljano in šla po trafikah toliko časa, dokler ga je dobila pri — Frančiškanskem mostu.

Pravijo v Ljubljani, da so preteklo nedeljo igrali v Ljudskem domu igro »Mlinar in njegova hči«. Na galerijah posebno živahno. Mlada dekleta pritajeno kehečejo, na stojišče poljubčke mečejo, kdor se ni zaljubljen, se mora pri takih priložnostih naučiti. Toda to na vse zadnje Čuka prav nič ne briga. Nekaj bi pa prosil, kar naj si cenjeni obiskovalci galerije dobro zapomnijo, če bi si pa ti kljub temu ne zapomnili, naj bi jih reditelji na to prihodnjic spomnili, namreč, da obiskovalci iger ne hodijo v Ljudski dom poslušat neumnosti, ki prihajajo iz galerij, niti ne šuma in hrušča, ki je na galerijah manj kot zastoj. Še nekaj. Na vidnem mestu je nabit napis, da je med predstavo vstop v dvorano, zabranjen. Da se ta napis ne upošteva, čutijo najbolj obiskovalci, ki ravno niso pobalini in tudi Čuk se hudo, hudo jezi. Če to ne bo pomagalo, bo Čuk javno za ušesa potegniti vsakega imenoma, ki bi še kvaril predstave.

Pravijo v Ljubljani, da je dež dobrodošel marsikomu parčku. Stisneta se skupaj, seveda pod pretvezo, da je dežnik premajhen; poleg tega je pa Rožna ulica tudi strma; če se dva držita skupaj tudi težje padeta.

Pravijo v Ljubljani, da je tam neke proti Viču gostilna, kjer se marsikaka pregrešna ljubezen skuha. Čuk bi se bil skoro osmoutil.

Pravijo v Ljubljani, da je tam blizu Trnovega hiša, majhna sicer, a dovolj velika, da se shajajo ponočnjaki. Pa ni gostilna, niti javna hiša. Gre le za »nedolžne« šale.

Pravijo v Ljubljani, da so spravili pod ključ nevarnega ptiča-uzmoviča; bo vsaj varen pred hudim mrzom in neprijetnim dežem.

Pravijo v Ljubljani, da je v Kolodvorski ulici neko dekle, ki je zelo do vzetno za ljubezen, škoda le, da ima ljubezensko lačno jetiko.

Pravijo v Ljubljani, da se v ulici blizu kolodvora vedno menjata mati in hči, namreč v opazovanju mimosidočih. Je že tako: Kdor ima gostilno, mu ne pride nikdo v njo!

Pravijo v Ljubljani, da so v Beogradu zato večinoma vse stranke vložile protest radi tržaških dogodkov, da jim ne bo mogel nihče očitati, da spe spanje kralja Matjaža.

Pravijo v Ljubljani, da je nekdo poželel po svežih jabolkah, sad je tudi utrgal. Čuku je zadeva znana. Dotičnik že ve, kam pes tace molli!

Pravijo v Ljubljani, da je na Dolenski cesti hiša, kjer se lahko prenočuje. Seveda se pa mora prenočevalca zjutraj odpraviti, predno mamica vstanejo.

Pravijo v Studenem, da so imeli v teku enega leta tri »mežnarje« in vsi trije so bili Andrejci. Francinov stric je bil na pritisk mogočnega veleseda že pred nastopom vpokojen, drugi se ženi in tretji bo imel skoraj »ohcet«. J. kar nori iz veselja, ker se je iznebil nevarnega tekmeča ter poleti naznaniti novico svoji polovici v Brazilijo. Celo režijo vodi — Janezizem — deloma pa tudi — Jožezizem.

Pravijo v Kobaridu, da je društvo »Pljoska« izključilo iz svoje srede do sedaj najagilnejšega člana P.... Izključitev se je izvršila samo zato, ker se je pri zadnji bitki slabo izkazal.

Pravijo v Kobaridu, da je začel piščanc zopet kukurikati po trgu. Upamo pa, da bo napravil konec temu kukurikanju Kaučmr na Svinih.

Pravijo v Kobaridu, da je pri zadnjem merjenju sužidskih oken dobil spet prvo nagrado P....

Pravijo v Ajdovščini, da se je P. odločil vzeti zeta, prednost pa imajo dobri vozači samokolnic (karijol.)

Pravijo, da je naročena za ajdovski Kino nova blagajna, ker je ta stara postala preozka.

Pravijo, da se vrše v zaprti kavarni vsak večer koncertne vaje za podoknice, išče se še samo kompanjona za nakup osla v svrhu prevažanja klavirja.

Pravijo, da hoče neka dama vpeljati v Ajdovščini moderno ameriško gospodinjstvo. In sicer jutranja ura ob pol deseti toaleta do enajste do ene sprehod v ljudski, ob eni kosilo od dveh do pete počitek za prebavo potem kava in po tej brr na novice in prodajo istih, ob devetih večerja, do enajste v gostih na čajanki, ob enajsti pa z avtom v mesto. Mož pa glej na snago in red, v stenicah imej pregled.

Pravijo, da je na Rakeku novopečeni veterinarček, odkar je oženjen, postal tako famozen, da je iznašel celo nov lek zoper kravjo drisko in sicer, da naj se kravi vzadaj pri repu obesi rudečo lanterno. Do tega izuma je prišel po dolgotrajnem opazovanju na tukajšnji postaji, da se še brzovlak vstavi pred rudečo lučjo, pa bi se kravja driska ne. Ta izum je že preizkusil Pepe Polačev s presenetljivim uspehom in ga vsakomur topla priporoča.

Pravijo, da čiginjski lovci niso hoteli dolgo časa priznati eden drugemu, kateri izmed njih ubije največ zajcev. Komaj so prišli do sporazuma in sicer na praznik Vseh svetnikov zvečer.

Pravijo v Cerknici, da sta pričela pisati na inčeljativno ondótnega udruženja »Krokarjev« tamošnja obč

znana učenjaka-romanopisca gospoda diurnist Tonček R. Nikdarvinasi in »šomašter« Fridolin W. Žolna pl. Kobilčar senzacionalni roman pod naslovom »Zmisl alkohol«, v katerem bode več smrtnih obsodb in nesrečnih, obžalovanja vrednih samomorov. Ko ju neki večer ni bilo med običajno krokarsko družbo v gostilni pri »Mi smo baroni, ki ga pijemo po Kroni«, sta ju že »sladkoginjena« gospoda uradnika Dušan Silni z roženimi očali in pritlikavček kontrolor Škrobar od onduka poklicala po telefonu in vprašala z opletajočimi jezikama, zakaj da ju ni med nocojšnje zbrano omizje na njih častnem mestu. Onadva pa sta jima odgovorila nazaj z jokavim, srce pretresujočim glasom: »Tragična smrt neke osebe v najinem romanu naju je tako pretresla in potrla, da smo danes med vami res nemožna, kakor tudi nezmožna prazniti bokale.

Pravijo istotam, da so si gospodje »Migomigi« z magistrata, ki jim nič ne rata, in gospod Adi z Velike gase, ker si obojestransko očitajo javno nepošteno mahinacijo in zveze z Čukom na palci, napovedali zategadelj neizbežen dvoboj na življenje in smrt in sicer z umom svitlim mečem. Sekundantom ste si izbrale obedve stranki kar vso senzacije željno cerkniško publiko, zdravnikom pa Miklavža Semo, »Seviljskega« brivčararja in prvega špecialista za kurje oči. Pravijo pa, da je gospod Adi otič in se za-to vseh skup ne boji nič.

Pravijo v Cerknici vevprek, da so si gospod »šomašter« Joža na lovu »ošvilili« nogo, ko so jo rezali mesto psa »Unja« z roženimi očali na nosu in puški — puškico — nabasano na rami za brzopetnim zajcem — dolgo-uhcem po grmovju, hribu in dolini.

Pravijo v Cerknici, da so tam priljubljeni oštir gostilne pri »Pokalici in Sodavici« ata Zyonc z muštači, ko so čitali zadnjič Čuka na palci, rekli: »Ja veste kaj, predragi moji pivci vsi, posebno pa vi »mrjašarji«, »mavšlerji in šnopserji«, s tem hudrtjem se — računamo — pa res ni nič kaj dost' za »špasati«, ker to vam je tič-hudič. In menda v vsem zadovoljni so si pripalili svežo cigareto »kosovo«, nato pa zvrnili v sé še kozarček slivovčka.

Pravijo tudi tam, da sta jo zadnjič po noči, ko so se nahajali že vsi drugi v Morijevem naročju, pobrisala iz tamkajšnje »špeh kamre« nepri-siljeno skozi nažagana vrata dva nepridiprava — verižnika in odnesla s sabo za »boglonaj« vsak kar po leto dni neodsluženega zapora. Bila pa sta baje še toliko tolerantna, da sta se hriču Špantku že naslednje jutro med potjo iz Rakeka po dopisnici prav vlijudno zahvalila za vso izkazano jima skrb, postrežbo in ravnanje, katero sta bila pri njem v toliko meri uživala ves čas njunega šolanja »doctoris honoris« v bedni, samotni luknji. Čuk šaljivec, ki ju je videl z veje v bližini stoečega kostanja, pa pravi, da sta šla onadva nebodilhtreba samo do Javornika, kjer nastaviata kot njega dni njihov »sorpin« B. iz Jezera v ondótnem pestrem, bukovem in hrastovem gozdu še triništiridesetim tam živečim polkom skomine vabeče škrinjice, nakar se z posvetnim strahom navdana zagotovo spet povrnet nazaj v svoje »pokorodelne« celice čez noč o svetem nikoli.

Pravijo v Cerknici, da sta z »intelligentnimi« besedami in kletvinami napadla neki večer sredi trga dva vsemu nevarna Risa v človeški podobi tamošnja gospoda kat. J. K. in A. T., ko sta nameravala iti baš v bližnjo dvorano Slov. katol. izobraževalnega društva. Le slučajno v bližini stanujoči brahijalni sili se je zah-

valiti, da ju nista napadla tudi še z dejanj.

Pravijo istotam, da so na Vseh svetnikov dan tamošnji pevc brez »zlike strankarske pripadnosti na grobovih domačega pokopališča tako lepo združeno in ganljivo — pretresujoče zapeli pesem — žalostinko »Oj Doberdob, ti slovenskih fantov grob«, da so se v bližini stoeči »sladkoginjena« fater Marout iz »Vidma« namah v rudeč, ruti podoben robec krčevito zjokali.

Pravijo v Cerknici, da so spremeni-li v ondótnem baru »Emona« cene »posle ku« in sicer s petdesetih kron na pe deset dinarjev.

Pravijo v Cerknici sem in tja, da ni tam nič čudnega, če gre večkrat »rakom žvižgac« kak kandidat-restant tamošnje »špeh kamre«, ker so baje isti po milosti in vednosti samega prevzvišenega gospoda Herodeža, kričača nervoznega, prosti kot vsak-kateri bik na gmajni in se krečejo na svobodi po poljubnosti. Tisti, ki ima namreč denar in se čuti pri tem žejnega, gre lahko že kar sam v gostilno vino pit ali pa v trafiko si iskati kaj za dim, če mu le srce poželi. Tudi gre lahko, če ga je volja seveda, v Javornik za kratek čas polhe lovit magari celo noč, saj ni nič zato in nič ne stri, ali pa domu celo spat, če se mu zde mogoče v zaporni »kamrici« kaj pretrdi štrozaki oj — slamnati.

Sicer pa pravijo, in med temi so kajpada v prvi vrsti tudi častiti in vsegavedni gospod peruter, Čuk na palci, da vsega tega početja ne zve nikoli po »foršritah« predsedstvo Nj. svetlosti Poncej Pilatuža v L...., ker tega ni potreba, kajti to so le »goli malenkosti.

ČUKOV KOLEDAR

Izide bogato ilustriran koncem meseca.

Naročite se nanj!

Stane Lir 3.20.

Po pošti Lir 3.50

V Jugoslaviji Din. 12.—

Po pošti v Jugoslavijo Din. 14—

Pravijo, da dve rakovski ugašajoči zvezdici, »Gusti in Tini«, pridno trkata okoli poročenih »Atkov«, z namenom, da se oreteta svojega z precej zarjavelega cvetja. Zakonske ženice s skrbjo gledajo v bodočnost. Sklenile so tudi (Zakonske polovice) na svoji zadnji seji kluba: »Fort Feminale Matrimonium«, da bodejo v bodoče spuščale svoje možičke samo z dobro priprjenimi nagobnili pardon, naustniki, na izprehod, da se njih možički ubranijo vedno pretečih poljubčkov od strani navedenih — »Kleopater«.

Pravijo, da »Pika«, redno obiskuje zakonske orožne vaje v Logatcu. Čuk na palci mu prvi častita, ker ve, da ne bode imel časa poslati svoj vele-pomemben poročni akt v »Čukovo« inseratno kolono.

Pravijo, da se je rakovska »Herrschaft« precej prehladila na zadnji tekmi Rakek - Žiri in retour. Posledice bi bile na vsak način hujše, ako ne bi »Trebušnik« velikodušno ponudil precejšen kos svoje kože, za popravo notranje pneumatike, katera je na vsaki km. najmanj enkrat počila.

Pravijo, da je Domiceljeva Razamunda z Jakovim odhodom sklenila večno devištvó.

Pravilo, da je v soboto 7. novembra ob 5. uri zvečer dal gostilničar neke Dalmatinske kleti pri Dravi v Mariboru fotografirati svoje goste (katerih je bilo vse polno) zato, da pozna tiste, ki vsaki dan pri njem morske ribe ledo; pa tudi tiste, ki trdijo, da so pozabili svojo denarnico doma, kadar pridejo k njemu jest in pit.

Pravilo, da se vidi v neki Dalmatinski kleti v Mariboru vsako soboto in nedeljo po 10 do 12 malih in velikih sodov, vsaki ponedeljek se na vidi samo en sod, in če vprašaš gostilničarja — kam da je šlo toliko vina, ti on odgovori: V soboto in nedeljo so ljudje popili vse.

Pravilo, da je v soboto 7. novembra rekel neki kavarnar svojemu nakarju, naj ta reče gostom, da odslej naprej se dobi teran le v steklenicah. Prebil je namreč teran v steklenice zato, ker se boji, da ne bi zmrznil v sodu, ali pa zato, da se ga ne bi popilo preveč.

Pravilo, da bodo v Mariboru sedaj protestirali tudi čevljarji proti temu, da bi avtoomnibusi vozili po mestu in okolici. To pa zato, ker bodo ljudje premalo čevljev razstrgali. Nekateri celo trdijo, da se bo tudi Bata pridružil temu protestu.

Pravilo, da so v mariborskem kopalšču v petek 6. novembra našli v kopalni banji neznanega priletnega moškega mrtvega in da mariborski listi niso hoteli tega objaviti, zato da ljudje ne bi izvedeli, kdo da je ta nesrečnež, katerega je v topli vodi brzkone srčni krč prijel in mu povzročil smrt.

Pravilo, da je rakovski »Kašelj« prejel toliko nagrade, za občinske reveže, da je občinski odbor sklenil na svoji zadnji seji, da morajo isti hoditi v naprej po Rakeku z hochcepelindrom in frakom. Kdaj bo fasunja, za enkrat še ni določeno. Kašljevci ostanejo po starem.

Pravilo, da Poldka redno izmoli po en očenaš za srečen povratek svojega ideala iz Bosne.

Pravilo, da je boter Vrabeč odložil svoj visoki naslov, ter se v bodoče imenuje »Posero«. Esperantisti so mu na predvečer zgodovinskega dne napravili baklado in se-re-na-to.

Pravilo, da so imele na dan sv. Frančiška svetovno znana glinške klepetulje svoj prvi ustanovni občni zbor, na vrhu Rožnika pod častnim spremstvom 30 letne gospodične Š., ta debelá, ki se je nalašč zato pripeljala v »karloli« iz daljnega kraja Rožne doline v spremstvu neke fejš

VELIKA LIKVIDACIJA

kuhinjskih potrebščin
vse po nakupnih cenah
GORICA, V. Raštelu št. 20
VATT.

Josip Kumar
Papirnica - knjigarna.
Tovarna trgovskih
registrov.
Knjigoveznica.
Konkurenčne cene.

Zaloga manufaktur
CARLO MALFATTI
GORICA - Via Carducci št. 5 - GORICA

Bogato založena z vsemi novostimi sedanje sezije
nudi sl. odjemalcem najboljše ugodnosti pri nakupu.

PRVOVRSTNI PREDMETI PO KONKURENČNIH CENAH
Reklamna darila.

Kdor nakupi za 100 - 200 - 500 - 1000 L. blaga dobi v dar:

1. — 6 najfinejših nosnih rutic z užurom;
2. — 3 brišče iz gobastega blaga, bele;
3. — 1 elegantno kombinacijo za nevesto, platneno in lepo vezeno;
4. — 1 krasen prt za čaj z prtici iz finega platna „Fiandra“, za 6 oseb.

LUIGI CALISSANO & FIGLI

ZALOGA VINA — ALBA

Bogata izbira najfinejšega vina
v steklenicah:

Barbera — Freisa — Barolo — Brachetto — Nebiolo — Asti Spumante — Gran Spumante — Namizna vina Grignolino
Belc vino v steklenicah.

Zaloga v zganjarni, Trg Sv. Antona 7.
GORICA

Babica avtorizirana
sprejema
nos. č. - Govori slovensko.
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Raštello 7 - GORICA - Via Raštello 7

Pravim Vam samo to!

Predno kupite šivalni stroj ali dvokolo, oglejte si mojo veliko zalogo **šivalnih strojev „Winselman - Titan“** in „Anker“ ter dvokoles dobroznane znamke „Atena“. V zalogi imam nad 100 koles na izbiro.

Priporočam šivalne stroje **Titan** in **Anker**, kateri so za umelno vezenje in šivanje najpripravnejši. V vezenju in šivanju pouk brezplačen.

Edino slovensko zastopstvo **Bianchi** dvokoles
Pred nakupom šivalnih strojev in dvokoles, zahtevajte moj brezplačni cenik, v katerem se lahko prepričate, da je blago prvovrstno in najceneje in edino iz nemških tovarn.

Priporočam se stara in dobro znana tvrdba

Elija Čuk

Gorica, Piazza Cavour št. 9.

Las, na mehanična delavnica in popravilnica **via Duomo št. 11.**
Sprejema vsa popravila, katera se točno in po ceni izvršujejo

punčke, ki hodí vsak dan pred glavno pošto na »brus kašlat«. Obenem pa tudi pobira male darove, da si bodo nabavile umetne jezike.

Pravijo, da »štajnski« fantje samo zaradi tega hodijo toliko časa po cesti, kjer se bidejo za »štajnski« dekleta; od »konfina« do »konfina« se posejajo in igrajo krasne mladije, n. pr. »stoten-marš« itd.

Pravijo, da nekatere razprodajalce »Čuka« bo morala uprava »Čuka« tožiti, kajti so tako nemarni, da ne privlačijo Čuku to, kar mu gre. »Čuka« razprodajo, a ga ne plačujejo. Kaj je to red? Dotičniki, katerim to gre, naj se zganijo, sicer bo Čuk proti

njim tožbo uložil in obenem objavil njihova imena. Mari naj »Čuk« živi od zraka in od — gnade božje?

Pravijo, da Jakob Ruda jo je preteklo soboto in nedeljo v Gorici v »Trgovskem Domu« tako pihnil, da so navzočemu občinstvu, ki mu je navdušeno ploskalo, celo noč tudi v temi migljale njegove hipnozajoče oči.

Pravijo, da deklica, doma iz županstva Libušnje, ima v Franciji pet fantov, ki bi jo vsi radi imeli. Kako naj bi se ta razdelila, da bi vsak izmed peterih enako porcijo dobil?

Pravijo, da z novim letom izginejo vsi »sindaki« in tudi vsi »kunšiliri«. Lov za čast »poteštatov« se je že pričel. »Kunšiliri«, ki imajo diplome, jih lahko obesilo v »kamin« v spomin na nekdanjo »slavo« ko so nosili naslov pozemeljskih (ne nebeških) svetnikov.

Pravijo, da prijatelj Živec je bil preteklo soboto in nedeljo na odru v »Trg. Domu« še več kot »sposoben«. Navzoče občinstvo je bruhalo v tak smeh pri besedah: O jaz sem še sposoben, sem že sposoben, da se je dvorana stresla.

Pravijo, da goriškemu Dramatičnemu društvu se ni bati za obstoj,

če bo stopilo tudi z naslednjimi predstavami tako pripravljeno pred občinstvo, kakor je to storilo z Jakobom Rudo. Občinstvo bo rado prihajalo k tako naštudiranim predstavam. Le tako naprej!

OBA ZNATA.

»Jaz nisem kriv, da ste bili povoženi, poznam svojo stroko, krmim avtomobil že 15 let!«

»Tudi jaz poznam svojo, hodim peš vsak dan že 49 let!«

Obnovljena prodaja tkanin na račun NARODNE ZVEZE TOVARNARJEV

PO ZNIŽANIH CENAH

(AL RIBASSO)

VIDEM - Via Savorgnana 5 (vokal Via Cavour) - UDINE

Od centralnega ravnateljstva v Milanu smo dobili ukaz, da moramo pričeti s prodajo prve serije vseh predmetov, ki se morajo prodati do konca tega meseca. Cene tem predmetom so zelo znižane, zato je vsako „glihanje“ nedopustno.

Prodaja se prične v ponedeljek 16. t. m.

NB. Blago, ki ne ugaja, bodisi glede kvalitete ali cene se vzame nazaj.

Govori se: slovensko in nemško!

CENE STALNE.

CENE STALNE.

Razprodajalcem poseben popust.

Vstop prost brez obveze nakupa.

VIDEM - Via Savorgnana 5 - UDINE